

Arrest

**nr. 184 843 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 10 oktober 2016, waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1 Op 11 januari 2016 dient de verzoeker in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van de Eurodac-databank blijkt dat de verzoeker op 10 december 2015 een asielaanvraag indiende te Bulgarije.

1.3 Op 11 februari 2016 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat

door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 18 februari 2016 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname overeenkomstig artikel 20.5. van de Dublin-III-Verordening.

1.5 Op 29 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : G.

voornaam : A. S.

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 11.01.2016 asiel in België. Hij is niet in bezit van identiteitsdocumenten. Vingerafdruckenonderzoek toont aan betrokkene op 10.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

Op 11.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 18.02.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene werd gehoord op 04.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan op 12/10/2015 verliet en via Pakistan naar Turkije reisde. Hij kwam vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije vanwaar hij na een verblijf van 31 dagen zijn weg vervolgde via Servië en Kroatië richting Oostenrijk. Na een verblijf van 19 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk reisde hij via Duitsland verder door naar België. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije 24 dagen doorbracht in een gesloten centrum en 7 dagen bij de smokkelaar, dat zijn vingerafdrucken werden genomen onder dwang, maar dat hij er geen asiel vroeg.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt dat naar België kwam omdat zijn broers hier al wonen. Betreffende de verklaring van betrokkene dat 2 broers in België verblijven, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn broers zou bestaan zoals bedoelde in art 16(1) van de Verordening 604/2013. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij naar eigen zeggen in Bulgarije werd geslagen en er slecht werd behandeld.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Ilana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot

bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is". Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij in Bulgarije werd geslagen en dat men hem dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Betreffende de vermeende slagen wensen we op te merken dat de betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Zonder de impact van dergelijk incidenten te willen onderschatten merken we op dat indien de betrokkene daadwerkelijk slachtoffer was van gewelddadig optreden door bepaalde instanties dit niet impliceert dat asielzoekers in Bulgarije vanwege hun status risico lopen op systematisch en algemeen verbreid geweld door de politiediensten of andere overheidsdiensten. Hoewel het reeds geciteerde AIDA-rapport wel meldingen maakt van rapporteringen van slechte behandelingen door de grensbewaking, maken recente rapporten maken alleszins geen gewag van een systematische en algemeen verbreide tendens van geweldgebruik van politiediensten op asielzoekers binnen het grondgebied.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1996 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker in de aanhef de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 3.2 en 27.6 van de Dublin-III-Verordening, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. In de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel voert de verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"2.1. Eerste middel ; schending van artikel 3 EVRM. van de artikelen 3. 2 en 27.6 van de Dublin III verordening, van artikel 4 van het Handvest van de Grondvesten van de Europese Unie en van artikel 13 van de richtlijn van 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten

2.1.1.

Dat overeenkomstig artikel 3 EVRM niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t./België en Griekenland, §218).

Een verwijdering door een verdragsluitende staat kan een probleem t.a.v. artikel 3 EVRM opleveren - waarvoor de staat aansprakelijk kan gesteld worden - wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM, 4 december 2008, Y. t./Rusland, §75 en het arrest waarnaar wordt verwezen, ni. EHRM, 11 oktober 2011, Auad t./Bulgarije, §95).

Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (EHRM, 4 december 2008, Y. t./Rusland, §78; EHRM, 28 februari 2008, Saadi t./Italië, §128-129; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. T./V.K., §108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t./ België en Griekenland, § 347-348; EHRM, 15 november 1996, Chahai t./V.K., §99-100).

2.1.2.

Dat artikel 3, 2 van de Dublin III Verordening als volgt luidt :

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Uit de bovenstaande bepaling blijkt aldus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in Bulgarije systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg dient in casu een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest, onderzocht te worden.

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije (RvV, 8 december 2015, nr. 157.926).

2.1.3.

Dat asielzoekers in Bulgarije wel degelijk onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en de bestreden beslissing geenszins het tegendeel heeft aangetoond.

Vooreerst heeft de besteden beslissing een onvolledige en onjuiste schets gegeven van de situatie in Bulgarije, door te verwijzen naar rapporten die reeds gedateerd zijn.

Meer bepaald wordt het verouderde rapport van het UNHCR van 1 april 2014 aangehaald waarin gesteld wordt dat een algemene opschorting van overdrachten naar Bulgarije niet langer gerechtvaardigd zou zijn. Een dergelijk rapport dateert evenwel van meer dan 2 jaar geleden en geeft dus geen beeld van de huidige situatie voor asielzoekers in Bulgarije.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar een update van het rapport van het mede door het ECRE gecoördineerde Project 'Asylum Information Database' van 30 september 2015, doch dit rapport dateert eveneens reeds van meer dan 7 maanden geleden, zodat dit geenszins betrouwbare, correcte en recente informatie vormt om zijn beslissing op te baseren.

Boven wordt in de bestreden beslissing slechts een onvolledige weergave van de rapporten gegeven, wat op zich reeds een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht en van de vereiste van het grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet duidelijk wat het actuele standpunt is van het UNHCR.

Verweerder is dan ook niet redelijkerwijs tot zijn beslissing kunnen komen en schendt daarbij artikel 3,2 van de Dublin III verordening, evenals artikel 3 EVRM.

2.1.4.

Dat om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (EHRM, 4 december 2008, Y. t./Rusland, §78; EHRM, 28 februari 2008, Saadi t./Italië, §128-129; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. T./V.K., §108 in fine).

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het nodeloze geweld dat gebruikt wordt tegen asielzoekers in Bulgarije, de slechte leefomstandigheden in de opvangcentra en de slecht uitgewerkte asielprocedure (zie infra), zoals blijkt uit de in bijlage voorgelegde rapporten, zodat het duidelijk is dat een overdracht naar Bulgarije een schending uitmaakt van de artikelen 3 EVRM en 3,2 Dublin II verordening.

2.1.5.

Dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij mishandeld werd in Bulgarije en ook regelmatig beelden te zien zijn van geweldpleging aan de Bulgaarse grens.

Ook in het AIDA-rapport van september 2015 wordt gewag gemaakt van verbaal geweld in opvangcentra : "Verbal abuse, both by staff and other detainees, is reported often by the detainees" (AIDA, Country Report Bulgaria, oktober 2015, p. 57)

Dergelijke feiten duiden dan ook op het bestaan van een algemeen aanvaarde geweldpolitiek in hoofde van de Bulgaarse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers, die geenszins geminimaliseerd mag worden.

De opmerking van verweerder dat verzoeker, indien hij meende onheus behandeld te zijn geweest door de Bulgaarse instanties, hij klacht kon indienen bij de bevoegde instanties, is geenszins ernstig te noemen. Immers, verzoeker werd vooreerst mishandeld door de Bulgaarse autoriteiten zelf en had geen enkel idee hoe hij hiertegen klacht zou kunnen indienen bij diezelfde autoriteiten die hem mishandeld hadden. Bovendien werd aan verzoeker geenszins meegedeeld tot welke instantie hij zich diende te richten teneinde een klacht aanhangig te maken. Verzoeker werd immers geen advocaat toegewezen en had derhalve geen enkele notie van de te volgen procedure, doch bovendien waren er geen tolken aanwezig zodat verzoeker zich geenszins verstaanbaar kon maken.

Naast deze geweldproblematiek, wordt de Bulgaarse asielprocedure bovendien gekenmerkt door een grote onbeschikbaarheid van tolken, alsook een problematische toegang tot de juridische bijstand, waarbij enkel voor het indienen van een beroep voor de rechtbank een advocaat kan worden toegewezen :

"starting from January 2015 the asylum administration SAR failed to secure funding for interpretation services during the asylum procedure. Interviewers were encouraged by the management to conduct interviews with asylum seekers in any other available language, even though the level of asylum seeker/s' knowledge of the language in question may prove poor or close to non-existent.(...) Nonetheless, until the end of September 2015 the asylum administration was still unable to put in place the necessary institutional arrangements to pay the accumulated interpretation fees. In September 2015 the last remaining in place interpreters also stopped working until due payment. Therefore, interpretation to asylum seekers during the determination procedure remained irregular and unsecured for the most part of the year. As a result registration and asylum applications processing slowed significantly, if at all implemented" (AIDA, Country Report Bulgaria, oktober 2015, p. 25).

"However, NGO status determination monitoring found that the quality of the legal services of the private legal aid providers was poor, and that in practice during 2014 and 2015 the legal representation of asylum seekers in eligibility interviews was occasional rather than being the rule.⁶⁹ In 2015 the legal aid

given under ERF by the selected by the asylum administration private legal provider, was available only at a reception centre in Sofia, Ovcha Kupel, and even there rarely and sporadically. The NGO monitoring during the first half of 2015 noted that legal aid was provided only in 3% (6 of all 195 monitored cases).⁷⁰ The monitoring also found the quality of legal representation to be highly questionable, quite formal and indifferent. ERF funding for legal aid ended on 30 June 2015, but the new AMIF funding is not yet available and it is not expected to be, at least not before the end of 2015. Hence, as of 1 July 2015 asylum seekers were left without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures" (AIDA, Country Report Bulgaria, oktober 2015, p. 26).

Conform artikel 27,6 voorlaatste lid van de Dublin III Verordening bestaat de ondergrens inzake juridische bijstand er tenminste in 'de vereiste procedurestukken voorbereiden en de vertegenwoordiging' voor een rechterlijke instantie.

Derhalve dient op grond van voornoemd artikel, juridische bijstand verzekerd te zijn vanaf het indienen van de asielaanvraag en ook tijdens het administratieve deel van de asielprocedure, nu ook tijdens deze procedure procedurestukken voorbereid dienen te worden.

Dat een overdracht naar Bulgarije dan ook een schending uitmaakt van artikel 27,6 van de Dublin III verordening.

2.1.6.

Dat tenslotte volgens het rapport van het UNHCR de leefomstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra (o.a. in Vrazdebnna, waar vnl. Afghaanse asielzoekers verblijven) zeer ernstige gebreken vertonen, zoals blijkt uit het AIDA rapport van september 2015.

Door de exponentiële groei van asielzoekers sinds april 2014, kunnen de Bulgaarse overheden immers niet langer in adequate opvang voorzien. Bovendien zijn de faciliteiten in de voorhanden zijnde opvangcentra zeer slecht, waarbij er o.m. een gebrek is aan financiële steun, geen maaltijden voor volwassenen zijn, er onvoldoende medisch personeel aanwezig is en een toegang tot gezondheidszorgen enkel in urgente gevallen bestaat.

"In the spring of 2015 the asylum administration SAR ceased retroactively as of 1 February 2015 the provision of monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day.¹⁴⁵ The latter proved untrue as until 30 September 2015 the food in the reception centres has been and is provided three times a day only to children under 18 years of age. Even this is done irregularly, not in all centres and with gaps in services for couple of months when on account of managerial irregularities relating food supply arrangements, the asylum administration depended, as in autumn of 2013, entirely on donations in order to secure the nutrition of asylum seekers (see section Conditions in reception facilities). Additionally, the cessation of monthly financial allowance is in contradiction with the law as it does not condition its provision depending on whether food is provided or not, to the contrary both material rights are regulated separately and without any correlation. The cessation of monthly financial allowance is presently being appealed by several refugee-assisting NGOs before the court, which is expected to deliver its ruling in the beginning of 2016.

In addition, from June to September 2015 due to managerial irregularities the food supply arrangements were cancelled, which made nutrition of asylum seekers dependent entirely on charity and donations. During this period of time the food provided to asylum seekers mainly consisted of bread and vegetables with milk, dairy and vegetables being supplied occasionally and almost no meat. As of February 2015 the provision of monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres was ceased retroactively,¹⁵⁷ (see section Forms and levels of material conditions), but as of 30 September 2015 the food is still not provided three times a day except to children in a form of pre-packed breakfast pastries. Basic medical care in reception centres is provided either through own medical staff or by referral to emergency care units in local hospitals. As the management of the SAR failed to secure the necessary financing for the services provided to asylum seekers during the period May - September 2015 medical staff, doctor and a nurse were functioning only in Ovcha Kupel shelter, Sofia reception centre" (AIDA, Country Report Bulgaria, oktober 2015, p. 44-46).

Er is dan ook sprake van een fundamentele, structurele en systematische tekortkoming in de behandeling, de opvang en de asielprocedure van asielzoekers in Bulgarije, zodat er sprake is van een schending van artikel 3,2 Dublin III Verordening en een schending van artikel 3 EVRM."

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Artikel 3 EVRM,*
- *Artikelen 3,2 e, 27,6 van de Dublin III-Verordening,*
- *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,*

Artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2013 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Bulgarije systeemfouten zouden bevatten, die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoekende partij beweert verder dat onvoldoende rekening zou gehouden zijn met haar beweringen als zou zij in een gesloten centrum in Bulgarije het voorwerp hebben uitgemaakt van fysiek geweld door de Bulgaarse autoriteiten zelf.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. Rv.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met (negatieve) internationale rapporten en de door haar afgelegde verklaringen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de bevoegde instanties. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Bulgarije, te maken had met het feit dat zij zou zijn geslagen. De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1,148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht opgemerkt dat:

"Betreffende de verklaring dat hij in Bulgarije werd geslagen wensen we op te merken dat de betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. (...) Hoewel het reeds geciteerde AIDA-rapport wel meldingen maakt van rapporteringen van slechte behandelingen door de grensbewaking, maken recente rapporten maken alleszins geen gewag van een systematische en algemeen verbreide tendens van geweldgebruik van politiediensten op asielzoekers binnen het grondgebied."

Verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt om tijdens het interview de omstandigheden van deze vermeende feiten verder te duiden. Dit gebeurt trouwens ook niet in het verzoekschrift.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkte verder geheel terecht op dat verzoekende partij, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van verzoekende partij en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties. De beschouwingen van verzoekende partij als zou een klacht bij diezelfde autoriteiten moeten worden ingediend en dit niet mogelijk is, kunnen niet worden aangenomen. Ook bij een fout ten aanzien van de autoriteiten zelf, moet geacht worden een verhaal mogelijk te zijn.

Verzoekende partij doet met haar kritiek, als zou zij geen klacht hebben kunnen indienen omdat zij geen enkele rechtsbijstand genoot in Bulgarije noch werd bijgestaan door een tolk, geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Uit de gehanteerde rapporten blijkt overigens niet dat het beroep op een tolk en advocaat onmogelijk zou zijn in Bulgarije. Het gegeven dat het moeilijk zou zijn, geeft niet aan dat betrokkene er geen beroep op zou kunnen doen.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Bulgarije slecht zou zijn behandeld. Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Bulgarije geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

"(...) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt." (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Bulgarije van die aard is dat zij een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Verzoekende partij beweert dat:

*Er sprake is van slechte leefomstandigheden in de opvangcentra;
Er een slecht uitgewerkte asielprocedure van toepassing zou zijn.*

Zij geeft aan dat de geraadpleegde rapporten onvoldoende recent zouden zijn, doch verweerder merkt op dat verzoekende partij zich zelf ook beroept op deze rapporten. Er wordt geenszins aangetoond dat de rapporten onvolledig of onvoldoende recent zouden zijn.

De verwerende partij merkt verder op dat de geciteerde rapporten geen structurele gebreken vaststellen in Bulgarije.

Dat motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nopens de opvangfaciliteiten ook in de bestreden beslissing:

"We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Terwijl de Bulgaarse instanties betrokkene hebben teruggenomen op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening. Dit impliceert dat zij zich niet verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielprocedure, doch wel de werkzaamheden tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat op zich zullen nemen. Door verzoekende partij wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Bulgaarse autoriteiten dit onderzoek niet op een gedegen manier zouden kunnen voeren.

Verweerder benadrukt dat het voormelde AIDA-rapport geen structurele gebreken vaststelde in Bulgarije.

Verweerder wijst tot slot nog op volgende (zeer) recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van art. 3 EVRM uitmaakt:

"In haar nota met opmerkingen wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens (gemotiveerd) op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd." (R.v.V. nr. 166.566 dd. 26.04.2016)

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2. 3. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoeker onder meer de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM komt inhoudelijk overeen met artikel 4 van het Handvest. De hiernavolgende bespreking in het kader van artikel 3 van het EVRM geldt daarom eveneens voor artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden bovendien een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Tevens moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds

vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van het voeren van een grondig en geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van de betrokken persoon en van het schorsen van de tenuitvoerlegging van de overdracht indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling dient te worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (*cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.*), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen stelt dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet rechtsreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing doch uit de beweerde behandeling die de verzoeker zou ondergaan in Bulgarije en dat de verzoeker zijn rechten in Bulgarije dient uit te putten, is dan ook niet dienstig in het licht van de duidelijke rechtspraak van zowel het EHRM als het Hof van Justitie van de Europese Unie. Ook het bepaalde in artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening, wijst er op dat een lidstaat niet kan overgaan tot een Dublinoverdracht naar een andere lidstaat waar ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest c.q. artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker betoogt dat uit artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening blijkt dat, indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker in Bulgarije systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. De verzoeker stelt verder dat asielzoekers in Bulgarije wel degelijk onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en de bestreden beslissing geenszins het tegendeel heeft aangetoond. De verzoeker meent dat de bestreden beslissing een onvolledige en onjuiste schets gegeven heeft van de situatie in Bulgarije, onder meer door te verwijzen naar rapporten die reeds gedateerd zijn. Meer bepaald wordt het verouderde rapport van het UNHCR van 1 april 2014 aangehaald waarin gesteld wordt dat een algemene opschorting van overdrachten naar Bulgarije niet langer gerechtvaardigd zou zijn. Een dergelijk rapport dateert evenwel van meer dan 2 jaar geleden en geeft dus geen beeld van de huidige situatie voor asielzoekers in Bulgarije. Voorts verwijst de bestreden beslissing naar een update van het rapport van het mede door het ECRE gecoördineerde Project 'Asylum Information Database' van 30 september 2015, doch dit rapport dateert eveneens reeds van meer dan 7 maanden geleden, zodat dit geenszins betrouwbare, correcte en recente informatie vormt om zijn beslissing op te baseren. Bovendien wordt in de bestreden beslissing volgens de verzoeker slechts een onvolledige weergave van de rapporten gegeven, wat volgens hem op zich reeds een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht en van de vereiste van het grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker verwijst verder naar het nodeloze geweld dat gebruikt wordt tegen asielzoekers in Bulgarije, de slechte leefomstandigheden in de opvangcentra en de slecht uitgewerkte asielprocedure, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten.

De verzoeker stelt onder meer dat de leefomstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra (o.a. in Vrazdebnha, waar vnl. Afghaanse asielzoekers verblijven) zeer ernstige gebreken vertonen, en verwijst hieromtrent naar en citeert uit het AIDA rapport van oktober 2015. Door de exponentiële groei van asielzoekers sinds april 2014, kunnen de Bulgaarse overheden immers niet langer in adequate opvang voorzien. Bovendien zijn de faciliteiten in de voorhanden zijnde opvangcentra zeer slecht, waarbij er o.m. een gebrek is aan financiële steun, er geen maaltijden voor volwassenen zijn, er onvoldoende medisch personeel aanwezig is en een toegang tot gezondheidszorgen enkel in urgente gevallen bestaat. De verzoeker citeert uit het AIDA rapport (AIDA, Country Report Bulgaria, oktober 2015, p. 44-46). Er is volgens de verzoeker dan ook sprake van een fundamentele, structurele en systematische tekortkoming in de behandeling, de opvang en de asielprocedure van asielzoekers in Bulgarije, zodat er sprake is van een schending onder meer artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of de verweerder *in casu* het door het EHRM vereiste nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388), dit mede gelet op het uitdrukkelijke verzet van de verzoeker tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen en de hem beschikbare algemene bronnen van informatie aangaande de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije.

Waar de verzoeker stelt dat het rapport van het UNHCR van 1 april 2014 niet voldoende actueel is, stelt de Raad vooreerst vast dat de verweerder in de bestreden beslissing aanstipt dat het UNHCR in het rapport *"Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, oordeelde dat zijn oproep van begin 2014 om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-III-Verordening tijdelijk op te schorten niet langer gerechtvaardigd is. Blijkbaar wordt hieraan dus een wel degelijk een zeker belang gehecht, ook al wordt voorts ook verwezen naar *"de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report – Bulgaria", up to date 30.09.2015)"* (hierna: het AIDA-rapport). Een kopie van het voormelde rapport van het UNHCR van 1 april 2014 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat het in de update van april 2014 herziene standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen *"refoulement"*. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt, wat de verweerder overigens toegeeft in de bestreden beslissing. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal recht en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van de verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Waar de verweerder oordeelt dat het niet aannemelijk is dat de verzoeker door de overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, steunt hij zich tevens in grote mate op het AIDA-rapport. Uit dit rapport leidt de verweerder af dat er *"kritische kanttekeningen"* worden geplaatst *"bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije"*, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnel"*. Het standpunt dat er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginnel opzij te zetten, kan, gelet op de concrete verwijzingen naar het AIDA Rapport van de verzoeker, en waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte diende te zijn, niet zonder meer worden bijgetreden. De verzoeker verwijt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris immers zich te hebben beperkt tot een gedeeltelijke lezing van het AIDA-rapport. De verzoeker verwijst onder meer naar het nodeloze geweld dat gebruikt wordt tegen asielzoekers in Bulgarije en de slechte leefomstandigheden in de opvangcentra.

De Raad stelt vast dat in het AIDA-rapport, waarnaar ook in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated"* (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated"* (p. 11) en *"Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures"* (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing weliswaar dat *"het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije (...) niet zwaarwichtig genoeg (is)"* om te besluiten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnel, terwijl het AIDA-rapport van 30 september 2015

reeds gewag maakte van een verslechtering van de toestand en zeker wat betreft de opvang van asielzoekers.

In het AIDA-rapport wordt, zoals de verzoeker terecht aanhaalt, uiteengezet dat de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd, dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”.

Gelet op het feit dat uit recente verslagen onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de concrete inhoud van het verder door hem gehanteerde AIDA-rapport van oktober 2015 is het ook kennelijk onredelijk om, zonder diepgaand en nauwkeurig onderzoek ter zake, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “ernstige gebreken zijn”. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de thans voorliggende verslagen, verder kan worden gehanteerd. De verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om nauwkeurig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR de verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije niet grondig onderzocht moeten worden. Het feit dat de verzoeker geen specifiek “kwetsbaar profiel” heeft is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfangen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Waar de verweerder verder verwijst naar een arrest van april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individueel geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen volledig en nauwkeurig onderzoek doorvoerde naar het risico dat bij de overdracht aan Bulgarije de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming in het gedrang komt. Arresten van de Raad kennen bovendien geen precedentwerking.

Waar de verweerder de nadruk legt op de bewijslast die op de verzoeker rust in het kader van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie, specifiek in de context van Dublinoverdrachten zoals te dezen, heeft geoordeeld dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien zij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer “ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie” (cf. artikel 3.2 van de Dublin III-verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam integendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en dit verzet op nauwkeurige wijze af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. In die optiek kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet onkundig zijn dat in het AIDA-rapport van oktober 2015 reeds werd aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije opnieuw veel te wensen overlaten.

Aldus blijkt dat de verweerder *in casu* kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te beslissen om de verzoeker over te dragen aan Bulgarije zonder een nauwkeurig en volledig onderzoek naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers in het licht van artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd in het licht van de voornoemde verdragsbepalingen, zodat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE